

τῆς νεάνιδος ἀφέλεια, ὅφ' ὄλην τὴν αἰγλήν τῆς ἡγεμονικῆς μεγαλειότητος, ἐνεθάρρυνε διὰ διαρκοῦς ἰλαροῦ μειδιάματος τὸν εὐπετερον ὄμιλον, ὅστις ἤρχετο καὶ παρήρχετο στροβιλλίζων ἐνώπιόν της. Ἐφόρει χαριεστάτην μελανὴν ἐσθῆτα, διάκοσμον διὰ βαρυτίμων λευκῶν τοιχάπτων καὶ ὄμμαθου ὄλου ἀδαμάντων, φαντάζεσαι δέ, πόσον ἡ ἀνθηρὰ αὐτῆς χοροῖά ἀνεδεικνυτο ἔτι ἀνθηροτέρα ὑπὸ τῆς ἀυαυρᾶς ἐκείνης ἀναβολῆς. Γνωρίζεις βεβαίως, σὺ ἡ παρισινή, πόσον τὰ μελανὰ φορέματα εἶνε ἐφέτος τοῦ συρροῦ κατὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἐσπερίδας, ἀγνοεῖς ὅμως, ὅτι καὶ ἡμεῖς, αἱ ὁσημέραι τελειοποιούμεναι, κατηντήσαμεν πλέον τόσον ἐνήμεροι εἰς τοὺς νόμους τοῦ **K. Worth**, ὥστε μετεφυτεύσαμεν ἤδη τὰς μελανὰς ἐσθῆτας ἐν Ἀθήναις, χωρὶς ν' ἀφήσωμεν νὰ παλαιώσῃ οὐδ' ἓνα κἄν χειμῶνα ὁ συρμός των. Οὕτω δὲ πλησίον τῆς βασιλικῆς τέσσαρες ἄλλαι μελαναὶ ἐνδυμασίαι ἀνέπτυσον, ἄλλη μὲν τὰ λευκά της τρίχρητα, ἄλλη δὲ τοὺς διανθεῖς τῆς στεφάνους, καὶ ἄλλη τοὺς πολυχρώμους θυσσάνους της, ἀλλ' ἦσαν ὅμως ὅλαι σχεδὸν ἀκούσιοι καὶ ἐξήτημένοι, προκαλοῦσαι μὲν τὸ βλέμμα ἀλλὰ μὴ εὐχαριστοῦσαι αὐτό. Περὶ ἄλλων φορεμάτων μὴ μ' ἐρωτᾶς. *Οχι διότι δὲν ἦσαν ὡραῖα. Τούναντιον ἦσαν ὡραιότατα, πλουσιώτατα, βαρυτιμώτατα τὰ πλείστα. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα σοῦ λέγω: μὴ μ' ἐρωτᾶς. Δὲν ἤξεύρω ποῖον εἶνε τὸ ἰδικόν σου φρόνημα· τὸ κατ' ἐμὲ ὅμως λυπούμαι φοβερά, καὶ ἐλεεινολογῶ τὸν τόπον μας καὶ τὸ μέλλον του, ὁσάκις βλέπω εἰς ποῖον ὕψος πολυτελείας ἀνήγαγε τὴν ἐνδυμασίαν μας ἢ οὕτω καλουμένη—ἀλλὰ κακῶς ἐννοουμένη—κοινωνικὴ ἀνάγκη. Τὸ βλέπω δὲ δυστυχῶς πολὺ συχνὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο, καὶ εἰς τὸν τελευταῖον ἀνακτορικὸν χορὸν τὸ εἶδον τοσοῦτον ἀνεπτυγμένον, ὥστε αἱ λυπηραὶ σκέψεις, τὰς ὁποίας μοῦ ἐγέννησε, μ' ἐρρίψαν εἰς δυσθυμίαν παράδοξον, τὴν ὁποίαν μάτην προσεπάθησα ν' ἀποδιώξω καθ' ὄλην τὴν ἐσπέραν. Ἀνελογίσθην τοὺς δυστυχεῖς συζύγους τῶν κυριῶν, αἵτινες ἔφερον χιλίων φράγκων ἐσθῆτας εἰς τὴν ράχιν των, τοὺς ταλαιπώρους πατέρας τῶν δεσποινίδων, αἵτινες ἔσυρον διὰ τῆς αἰθούσης τὰς πλουσίας καὶ μακρὰς οὐρὰς πολυτελῶν μεταξωτῶν φορεμάτων, ὧν ἦτο πρόδηλος ἡ παρισινὴ καταγωγὴ, καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτὴν. . . —περιττὸν νὰ σοῦ τὸ ἐπαναλάβω, διότι καμμίαν βεβαίως δὲν θὰ ἔχεις ὄρεξιν ν' ἀναγνώσῃς τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις τῆς πρεσβυτιζούσης φίλης σου.

Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσῃς βεβαίως: ποῖαι ἦσαν αἱ ὡραιότεραι τοῦ χοροῦ, διότι σὺ, —τὸ γνωρίζω— δὲν ἀρκεῖσαι εἰς τὴν ἐρώτησιν: «ποῖαι ἦσαν αἱ ὡραιότεραι toilettes», ἥτις μόνη σήμερον εἶνε τοῦ συρροῦ ἐν Ἀθήναις. Ἡ ἀπάντησίς μου θὰ ἦνε ἀπαράλλακτος μὲ τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁ-

ποῖαν ἔδωκα τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸ ἴδιόν σου ἐρώτημα. Ἡ Κυρία Κ., ἡ Κυρία Λ., καὶ πᾶσαι, κατὰ δεύτερον λόγον, αἱ ἄλλαι. Συλλογὴν ὡραίων γυναικῶν δὲν ἔχει δυστυχῶς ἀφθονον ἢ ἑλληνικὴ πρωτεύουσα, καὶ τὴν πλειάδα ἐκάστου χοροῦ καὶ πάσης ἐσπερίδος ἀποτελοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ἴδια πρόσωπα.

Τὸ δεῖπνον παρετέθη ἐνωρίτερον ἢ ἄλλοτε, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἣς ἐσύρθησαν αἶφνης, πρὸς δοθὲν σημεῖον, αἱ διὰ τῶν διαμέσων σπηλῶν ἀνηρητημένοι αὐλαῖται, καὶ ἀπεκάλυψαν διὰ μιᾶς τὰς ἐστρωμένας τραπέζας, ὧν ἡ κτινοβόλου τὰ χρύσταλλα ὑπὸ τοὺς πολυφώτους λυχνούχους. Ἐγένετο τότε. . . ἡ φοβερὰ ἔφοδος, καὶ μετὰ μικρὸν πάταγος σιγῶν συγκρουομένων διεδέχθη τοὺς σιγήσαντας φθόγγους τῆς ὀρχήστρας τοῦ κ. Σάϊλερ. *Οτε ὁ πάταγος ἐκεῖνος ἐκόπασεν, ἤκουσα τινὰς σχολιάζοντας τὰ τοῦ δεῖπνου, καὶ παραπονομένους, ὅτι οἱ κοῦρκοι δὲν ἦσαν ἀρκετὰ παχεῖς οὐδ' ὁ καμπανίτης λίαν ἀφθονος. Οἱ παραπονοῦμενοι ἦσαν γνωστοὶ μοι· γνωρίζουσα δὲ, ὅτι οἱ κοῦρκοι καὶ ὁ καμπανίτης δὲν ἔχουσι συνήθη των διαμῶν τὰς τραπέζας των, ἐμειδίσα καὶ σχεδὸν ἀνεκάγχασον. Ἡ εὐάρεστος αὐτῇ τροπῇ διέλυσε τὴν προτέραν μου δυσθυμίαν, καὶ ὅτε ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐμειδίω ἀκόμη μὲ τοὺς δυσκόλους ἐκείνους συνδαιτυμόνας.

Σὺ χορεύεις; Πῶς δὲν μὲ γράφεις τίποτε;

ΣΟΦΙΑ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παιδίον πρὸς τὸν πατέρα:

— Εἶπέ μου λοιπὸν, παπάκη, δικτὶ αἱ κυρίαὶ φοροῦν φορέματα τόσον μακρὰ;

— Διὰ τὰ ἔχουν, παιδί μου, τὸ δικαίωμα νὰ τὰ σηκώνουν ὑψηλότερα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐν Παρισίοις ὁ τίμιος ἄνθρωπος ψεύδεται δεκάκις τῆς ἡμέρας, ἢ δὲ τιμία γυνὴ εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (l'homme du monde) ἑκατοντάκις τῆς ἡμέρας. Ποσάκις τῆς ἡμέρας ψεύδεται ἡ γυνὴ τοῦ κόσμου, τοῦτο οὐδέποτε ὑπῆρξε δυνατόν ν' ἀπαριθμηθῇ.

*

Πᾶσα οἰκογένεια ἔχει τὴν πληγὴν της, ὅπως πᾶν μῆλον τὸν σκόλωκά του. (H. Taine).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Περὶ γενέσεως τῶν μαργαριτῶν ἀνεφάνησαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι πολλαὶ καὶ διάφοροι γνώμαι, ὧν ἐπὶ πλεῖον ἐπεκράτησεν ἡ ποιητικώτερα, καθ' ἣν σταγόνες δρόσου εἰς τὸ ἐνδότερον τῶν κογχυλίων εἰσδύομεναι γεννῶσι τοὺς μαργαρίτας. Οἱ μαργαρίται σύγκεινται ἐκ τῆς αὐ-